

ZPRÁVY Z MEDŽUGORJE

č. 8 / 1990

2. ročník

Dne 25. srpna 1990 dala Matka Boží duchovní vzkaz:

"DRAHÉ DĚTI! DNES VÁS CHCI VYZVAT, ABYSIE BRALY VÁŽNĚ A PŘENÁŠELY DO SVĚHO ŽIVOTA POSELSTVÍ, KTERÁ VÁM DÁVÁM. DĚTI, VY VÍTE, ŽE JSEM S VÁMI A ŽE VÁS CHCI VŠECHNY VÉST DO NEBE PŘÍMOU CESTOU, KTERÁ JE KRÁSNÁ PRO TY, KTERÍ JI POZNÁJÍ V MODLITBĚ. PROTO, DÍTKY, NEZAPOMENETE, ŽE POSELSTVÍ, KTERÁ VÁM DÁVÁM, MÁTE PROŽÍVAT VE SVĚM KAŽDODENNÍM ŽIVOTĚ, ABYSIE MOHLY ŘÍCI: HLE PŘIJAL JSEM POSELSTVÍ A ZKUSIL JSEM PODLE NICH ŽÍT. DRAHÉ DĚTI, OCHRANUJÍ VÁS SVYMI MODLITBAMI U NEBESKÉHO OCE. DĚKUJI, ŽE JSTE PŘIJALY MOU VÝZVU!"

+++

Jugoslávská biskupská konference a Medžugorje

Ve dnech 24. - 26. dubna 1990 se sešla jugoslávská biskupská konference a mimo jiné diskutovala o Medžugorji. Konferenci předsedal kardinál Kucharič. Zasedání se zúčastnila vyšetřovací komise pro medžugorské zjevení, která byla ustanovena touto konferencí po dohodě s Vatikánem. Uvažuje se, aby Medžugorje bylo vyhlášeno za místo bohoslužeb či za Mariánskou svatyni. Konstatovalo se, že události nabýly tak výrazně mezinárodní charakter, že by bylo vhodné vytvořit mezinárodní vyšetřovací komisi, která by získala právo po ukončení zjevení vyhlásit nadpřirozený charakter těchto zjevení.

+++

Jan Pavel II. biskupovi z Brazílie: "Medžugorje je duchovní centrum."

Biskup Maurih Krieger z Florianopolis, který byl již čtyřikrát v Medžugorji, řekl: "Toužil jsem jako učitel mariologie získat osobní zkušenost o tom, co Panna Maria kdá a musím říci, že jsem byl překvapen a šťasten z toho všeho, co jsem viděl a slyšel. V roce 1987 jsem zde pobyl dva týdny, a to zcela sám. Bylo mi jasné, že se zde odehrává něco velkého. Potom jsem přijel znovu v lednu 1988 se dvěma dalšími biskupy a třiatřiceti kněžími na duchovní cvičení. Před odjezdem z Říma po mši svaté celebrované v papežově soukromé kapli, aniž by se kdokoliv okoli ptal, řekl nám Svatý otec: "Můžete se za mne v Medžugorji."

Tentokrát přijíždím po čtvrté, a to na týdenní duchovní obnovu. Před příjezdem sem jsem se 24. února 1990 setkal se Svatým otcem a řekl mi: "Jedu po čtvrté do Medžugorje a hodlám tam strávit tyden." Papež chvíli setrval v ušlechposti, a pak řekl: "Medžugorje... Medžugorje je duchovní centrum světa." Téhož dne jsem spolu s dalšími brazilskými biskupy měl příležitost hovořit se Svatým otcem při obědě. Řekl jsem: "Vaše Svatosti, mohu medžugorským vizionářům říci, že jim posíláte své požehnání?" On odpověděl: "Ano, ano!", a potom mě objal. To pro mě bylo výmluvným znamením."

+++

Svědectví mladého Kanaďana

"Nejdřív vám musím vylíčit, jak jsem byl na tom dříve, abyste pochopili všechny změny, které ve mně nastaly v důsledku pouti do Medžugorje.

Od svých 14 let jsem pil a bral drogy. Jelikož jsem na to neměl dost peněz, kradl jsem. Tímto způsobem jsem žil 5 let. V 19 letech jsem si uvědomil, že tenhle život nemá nic společného s tím, k čemu mě vodil rodiče; a také jsem už byl dost znechucen. Rodiče s námi mluvivali o Medžugorji, o divcích, které se tam dějí a také nám nabízel, sestře a mně, že nás vezmou s sebou na některý ze zájezdů, které tam organizovali. Neměl jsem však zájem - mé srdce bylo uzavřeno každé nabídce tohoto druhu a Božímu hlasu.

V září 1987 jsem dostal chuť tam jít, aniž bych věděl, proč. Několik dní před zájezdem jsem řekl rodičům, že bych tam rád jel - ale oni mi odpověděli, že to už není možné, že všechna místa jsou už obsazena, že jsem to měl říci dřív. Jelikož měli

ve zvyku říkat ke všemu nějaké věty o Pánu Bohu, řekl jsem jim tentokrát já: "Jestli Pán chce, abych tam přijel, budu tam moci jet." Následující den přišlo jedno odřeknutí a já jsem mohl jet. Pán mě tam tedy chtěl. A tak celá rodina odletěla 12. září 1987 do Jugoslávie. Během cesty autobusem na letiště jsem viděl, že všichni lidé, kteří s námi jeli, byli jiní než já - modlili se, zpívali Pánu a Marii... Má sestra i já jsme se schoulili na svých místech a dělali jsme, že spíme. Říkali jsme si: "Na jakou loď jsme se to nalodili?". V letadle to bylo lepší: bylo tam pivo, roztomilé letušky.

Při příjezdu do vesnice Medžugorje jsem byl udiven. Docela obyčejná vesnice, pra-obyčejná silnice, kde autobus málem nemohl dopředu, tolik lidí šlo ulicí. Zeptal jsem se matky: "Co se tu děje?" "Lidé jdou ze mše svaté", odpověděla mi. Byl jsem velmi překvapen tímto prvním kontaktem s Medžugorjem.

Druhý den začínaly poutnické činnosti: jít na vrch zjevení, vidět mladé vizionáře, jít na pobožnosti do kostela... Pozoroval jsem všechno. Shledával jsem, že lidé vypadali šťastně. Bez ostychu se procházeli s růžencem kolem krku nebo v ruce. Modlili se plní pokoje a radosti. Viděl jsem, že v Medžugorji bylo opravdu něco zvláštního. Cítil jsem se přitahován, počítával jsem také jakoby přítomnost lásky, která i mě milovala. Začínal jsem se zúčastňovat modliteb se skupinou. Neznal jsem všechny modlitby, ale naučil jsem se je. Sledoval jsem a překvapovalo mě, že mi to nebylo nijak těžké přidat se k nim.

Dne 15. září ráno jsme vyšli, abychom vykonali společně křížovou cestu na Křižavci. Docela dole byli moji rodiče, jelikož vedli skupinu. Řekli: "Ti, kdo se cítí vyzváni zout si boty a obětovat to za obrácení hříšníků, ať usposlechnou hlas svého srdce!" Dával jsem se na kopec a myslel jsem si: "Ale oni blázní! Tohle vystoupit na bosy?!" Ova, tři si sundali boty. Překvapen, a myslím, že i vyzván, jsem si také zul boty s myšlenkou, že musím dát všechny šance na svou stranu, že jsem nepřišel až sem, abych nic nedělal. Začali jsme stoupat. U každého zastavení jsme zůstali stát. Když se lidé modlili, modlil jsem se i já. Vše, co dělali, dělal jsem i já. U dvanáctého zastavení si všichni klekli. I já jsem si klekl. Tu jsem začal plakat. Nevěděl jsem, proč pláč. A bylo to stále silnější. Uvnitř jsem si kladl otázky: "Co mi je? Co se to se mnou děje? Přece jsem u ostatních zastavení nebrečel, proč tady brečím jako dítě?" Nerozuměl jsem tomu. Zatímco jsem takhle plakal, někdo ze skupiny řekl prorocké slovo: "Jedna osoba ve skupině je uzdravena od drogy a ode všeho, co s tím souvisí a Pán jí dává milost mimořádného obrácení." Ve chvíli, kdy byla pronesena tato slova, jsem v sobě pocítil veliký pokoj a velikou radost. Hned jsem začal děkovat Bohu. Opravdu, u toho dvanáctého zastavení mě Pán uchopil, obrátil, změnil skrz naskrz. V tu chvíli jsem si to neuvědomoval, ale vším, co mi dal prožívat, jsem potom pochopil velikost Ježíše, který zemřel na kříži, jak je to znázorněno na 12. zastavení. Ježíš přišel, zemřel za naše hříchy, aby nás spasil. Od té chvíle ve mně začalo všechno žít. Celým srdcem jsem toužil plnit Jeho přikázání, poslouchat Jeho slovo, modlit se k Marii, žít podle jejích poselství... Během pouti jsem obdržel Slovo bohatému mladíkovi. Věděl jsem, že chci-li následovat Boha, mám opustit své věci. Ne proto, že bych byl bohatý, ale proto, že to nebyly dobré věci. Medžugorje, to je můj druhý život. Znovu jsem se narodil, mé srdce se obnovilo, má víra také. Nezapomenutelná zkušenost, která mi přinesla pokoj a vnitřní radost. Zpovědi vykonané v Medžugorji mi velmi pomohly a také ten pocit být obestřen Mariinou přítomností, cítit se milován. Měl jsem pocit, že jsem důležitý a že mohu pomoci světu.

Po návratu z cesty bylo nutné vypořádat se s mým bývalým životem. Rychle jsem pochopil, že to nebude snadné. Hned ráno po příjezdu jsem šel navštívit jednoho z mých přátel. Jak mě viděl vcházet, hleděl strnule na kříž a medaili na mém krku. Viděl jsem v jeho očích, že bylo po všem. Že se k němu už nemám přiblížovat, protože pro mne by to bylo nebezpečí, že bych mohl upadnout znovu. Bude-li chtít, přijde on ke mně. Byla to milost, ale zároveň to byl kříž: Byl to můj nejlepší přítel. Fandil jsem rockové a heavy metalové hudbě... to jsem také musel nechat. Chodil jsem s jedním děvčetem, a teď jsem viděl, že chci-li žít tak, jak to Pán ode mne žádá, musím ji taky nechat, protože s ní nemohu žít čistotu. To pro mne byla další tvrdá rána. Ale neměl jsem na vybranou, cítil jsem, že nemohu dál, neučiním-li tento krok. Bylo pro mne důležité žít Boží zákony a Jeho slovo: "Blaze těm, kdo jsou čistého srdce, neboť oni užíjí Boha." Chci vidět Boha, proto je třeba, aby mé srdce bylo čisté!

Pán dělal divy v mém životě. Tady je jeden z nich: Nemám odborné vzdělání a mezi snad dvaceti zaměstnavateli, které jsem obešel, jsem nikdy nenašel, co jsem si přál. Pán mi nyní dal práci, kterou mám rád. Jsem kostelníkem v našem farním kostele. Jsem

tam už 10 měsíců. Už to je něco velkého, vždyť předtím jsem se udržel v práci jen několik týdnů. Jaká milost, moci pracovat v Jeho společnosti, být blízko Něho. V současném období, s pomocí orientačních setkání, se snažím poznat své povolání. Kněz? Bratr? Ženatý? Jaká je Jeho vůle se mnou? Vím předem, že tam, kde mne chce mít, tam budu nejšťastnější. Modlím se, abych vytrval na Jeho cestách. Když udělám hloupost, s Jeho milostí povstanu.

Přede všemi vámi Mu děkuji za to, co pro mne učinil, činí a ještě učiní. Amen!
Aleluja!"

(Steve Dallaire)

+++

Mirjana o svém setkání s Pannou Marií v Medžugorji 10. 3. 1990

"Zjevení trvalo 6-7 minut. Nejprve jsme mluvily o tajemstvích; o všech deseti tajemstvích. Potom Maria požehnala všechny přítomné a všechny předměty, které byly připraveny k požehnání.

Řekla mi poselství pro lidi o mši svaté. Toto poselství mi dala kvůli mnohým poustníkům, kteří přicházejí do Medžugorje a říkají, že tam se cítí při mši svaté velmi dobře, zatímco v jejich vlastních farnostech ne... Matka Boží říká, že kněz je během mše svaté Ježíšovým zástupcem a že to musíme pochopit. Mši svatou nemáme jen "slyšet", ale prožít a cítit a vzít ji s sebou domů. Musíme cítit potřebu mše svaté a nechodit tam jen proto, že se nám to stalo zvykem. Musíme rozumět, co Ježíš chtěl říci.

Potom řekla (v souvislosti s nevěřícími), že jsme jí pramálo pomohli, že jsme se dost nemodlili za nevěřící. Prosí nás znovu, abychom jí pomáhali a abychom se modlili za naše nevěřící bratry."

+++

O víře

Jedno z hlavních medžugorských poselství Panny Marie je poselství o víře. Panna Maria nás vyzvala, abychom věřili. Ona říká: "Já jsem přišla, abych vás pozvala, abyste se otevřeli víře." A tato zjevení pomohla mnohým lidem, aby přišli k víře. Co znamená víra? Víra je důvěra v Boha. To je něco, co nám dává sílu, abychom mohli věřit. Každý křesťan říká, že věří. Mnozí křesťané vědí, že existuje Bůh, ale nevěří. V Písmě svatém píše sv. Jakub: "I ďábel ví, že existuje Bůh. Ale jaký má z toho prospěch?" Člověk může vědět, že Bůh existuje, a přitom činit zlo, nemít v lásce druhé lidi, nepodporovat jiným. Zůstane sobecký a pyšný. I v křesťanských rodinách to tak může vypadat. Říkají: "Já věřím", a dělají stále zlo. Panna Maria nás chce naučit, abychom získali toto vědomí, abychom nebyli ti, kdo jenom věří, že Bůh je, ale abychom se začali chovat podle Božího slova. Aby nás Boží slovo vedlo, aby se nás dotklo. Jestliže takto začneme prožívat svou víru, pak se mnohé věci v našem životě změní. Matka Boží nám pomáhá, abychom dovedli přijmout srdcem, že Bůh existuje. Například vizionáři vidí Pannu Marii. Vidí ji tak, jako teď já vás. Zpívají s ní a modlí se, dotkly se i její ruky a když to začnou popisovat, mnozí lidé doopravdy uvěří. Podle svědectví vizionářů jim Panna Maria ukázala ráj, očištec a peklo, oni jsou svědci, že existuje druhý život a že není jedno, jak se zde na zemi chováme. Existuje i ráj i peklo. Mnozí lidé, když to slyšeli, začali měnit svůj život. Zjevení jsou pomocí i v tom, abychom se dostali lépe k víře. Člověk, který správně věří, začne se modlit, protože ví, že Bůh nás zve k modlitbě. Člověk, který správně věří, chce milovat druhé lidi, protože ví, že Bůh nás zve k lásce vůči Bohu i bližnímu. Člověk, který věří, bude mít sílu, aby miloval i ty, kdo mu činí zlo. Panna Maria nám říká, že se musíme modlit, abychom dostali milost víry. Víra člověku dnes pomáhá, aby zvládl veškeré potíže v životě, aby se nebál života. Jak říká Písmo svaté: "Těm, kteří milují Boha, všechno pomáhá k dobrému." Je nutné se modlit každý den, aby se v nás víra stala pevnou.

I půst je důležitý pro růst naší víry. Vy víte, že nás Panna Maria zve i k postu, a to dvakrát v týdnu. Teď uvidíme, jak nám půst pomáhá ve víře. Člověk, který věří, ví, že Boha potřebuje a že mu Bůh dává všechny věci, které potřebuje. A víte, co to je náš ateismus, křesťanský ateismus? Nejsme naplno přesvědčení, že potřebujeme Boha. Jsme často bezbožnými křesťany. Věříme, že hmotné věci nám pomohou, abychom řešili svůj život. Jestliže v něco klademe své naděje v tomto světě, a ne v Boha, jsme bez-

božní v tomto slova smyslu. Když se začneme postit, budeme čím dál více cítit, že Boha potřebujeme. Hmotné věci nás mohou tak zaslepit, že neznáme pravdu o sobě ani o druhých. Stáváme se slepými i pro to, co nám Pán Bůh dává. Můžeme říci, že půst v nás rozbíjí tuto bezbožnost. Stáváme se citlivějšími pro Boží slovo. Pak nás Boží slovo vede tak, jak je třeba. Znáte jistě slovo Ježíše z evangelia: "Blahoslavení chudí, neboť jejich je království nebeské." Zde chudoba neznámá nevlastnit hmotné věci, ale chudý znamená otevřený vůči Pánu Bohu. Mohlo by se říci: "Blahoslavení ti, kteří vědí, že Boha potřebují."

Poselství Panny Marie nemluví často o víře, ale když říká "odevzdejte se mi", anebo "dejte, abych já vás vedla", pak je to výzva k víře. A my o jejím životě víme, že víra pro ni byla nechat se Bohem vést. Řekla: "Já jsem služebnice Pána", i když nerozuměla tomu, co jí anděl říká. Vyznala: "Hle, služebnice Pána", protože jí anděl řekl, že u Pána je možné všechno. A Panna Maria nám řekla, že kdybychom se více modlili a postili, Pán by nám dal mnohem více uzdravení, protože by tím naše víra rostla. A víte, že Ježíš vždycky žádal víru od těch, kteří chtěli, aby je uzdravil. Ale Bůh nám také dává tato uzdravení, aby nám k víře pomohla. Řeknu vám jen jeden příklad: Žena jménem Rita Claus z Pensylvánie (USA) měla 25 let sklerózu multiplex. Tato nemoc prakticky znamená, že je celé tělo nemocné. Nebyla v Medžugorji, jen četla v novinách, že se Panna Maria v Medžugorji zjevuje a že se nazývá Královna míru. Četla tento článek před půlnocí a náhle jako by slyšela hlas: "Proč za sebe neprosíš?" Začala se modlit. Modlila se takto jednoduše: "Královno míru, já věřím, že se zjevuješ vizionářům v Medžugorji. Pros svého Syna, aby mě uzdravil tam, kde jsem nemocná. On řekl: Jestliže máte víru a v modlitbě prosíte, budete moci i hory přenášet. Amen." A když se takto modlila, cítila v těle zvláštní proud. Šla si lehnout. Druhý den odešla do školy, kde občas měla výuku a při hodině náboženství najednou cítila, jak může pohybovat prsty. Viděla, jak se jí nohy dávají do pořádku, ale v této chvíli nechápala, o čem běží. Vůbec neví, jak se dostala na vozíčku domů. Ví jenom, že zanechala vozík přede dveřmi. Začala zpívat, skákat po domě. Telefonovala jednomu knězi, byla velmi rozrušená. Řekla: "Jsem uzdravená, Panna Maria mě uzdravila!" Kněz nevěděl, co se přihodilo a řekl: "Vem si dvě tabletky na uklidnění a zavolej lékaře." Ona řekla: "Jsem zdravá, už lékaře nepotřebuji!" A tím s ním rozhovor skončila. Její muž se vracel z práce a když uviděl vozík přede dveřmi, velmi se polekal. Nevěděl, co se stalo, kde je manželka. Vešel do domu a viděl, že normálně chodí. Pak šla k lékařům. Jeden lékař o sobě prohlásil, že je ateista a křičel, že to není možné. "Kdybych měl dát potvrzení, že můžeš chodit, tak mě moji kolegové prohlásí za blázná. Musíme počkat na odpověď z počítače." To se přihodilo 19. 6. 1986. Teprve rok poté přijela do Medžugorje s celou svou rodinou, aby poděkovala. Ale ještě něco z jejího života je zajímavé: Má tři děti. Když očekávala třetí dítě, lékař jí řekl: "Musíš potratit. Jestli potratíš, možná, že nebudeš tak nemocná, pokud se však dítě narodí, určitě budeš těžce nemocná." Tři dny velmi těžce duševně trpěla, a pak se rozhodla pro dítě. Řekla: "Je jedno, co bude se mnou, chci, aby se dítě narodilo." Dítě se narodilo, a ona byla den ze dne nemocnější. Nyní vidí odměnu Boží za svůj čin. Rozhodla se pro život a zároveň se rozhodla obětovat svůj život za život cizí. A mnozí lidé, kteří slyší její svědectví, přicházejí k víře. Proto Pán Bůh činí zázraky, abychom se my, kteří je vidíme, nebo o nich slyšíme, mohli Bohu více oddat, i když je nám právě těžko.

+++

(z promluvy P. Slavka Barbariče)

Čechoslováci v Medžugorji

Příliv Čechoslováků do Medžugorje se v letošním roce značně zvýšil. Dům pro naše poutníky, v minulých měsících rozšířený, vůbec nestačí. Má pouze 80 lůžek a další stejné množství lidí se mnohdy tísí ve spacích pytích v přilehlých prostorách. Přes všechny potíže zde panuje optimistická nálada. Zbývajících poutníků jsou umístěni v jiných domech a ve dvou obích stanech za kostelem. V letních měsících bylo denně v Medžugorji až 500 poutníků z naší vlasti. Celková účast poutníků z Československa byla letos alespoň 10.000 lidí. Lidé prožívají hluboce blízkost Boží při bohoslužbách, při pouti na kopce Križevac a Crnicu. Povzbudivá jsou setkání s vizionáři a P. Zovkem v Tihljině. Kdo to neprožil, těžko pochopí, jakým povzbuzením pro duchovní život je přítomnost na tomto požehnaném místě.

+++